

Opinió amb independència. Divendres, 11 de setembre de 2015 18:26 h

indirecte!cat

f t r directe!cat ▶

Cartes dels lectors

DIJOUS, 11.7.2013. 22:46 H

Guillem Agulló, no oblidem

Comparteix

Fa uns dies, l'Ajuntament de Vic va aprovar una moció a favor de posar-li el nom d'un carrer al company Guillem Agulló, patriota i culer, mort a mans d'un grup espanyolista en plena "DEMOCRÀCIA ESPANYOLA".

Tweet

La mort d'aquest noi va més enllà d'una simple baralla política de joves; a conseqüència de la seva mort es posa sobre la taula la veritable repressió organitzada o amb la col·laboració per part de l'estat espanyol, per lluitar contra el moviment independentista dels anys 80 i 90, que va englobar tots els estaments de l'estat espanyol, tant el judicial, policial i social..., i fins i tot la col·laboració d'aquests amb els grups feixistes per controlar la repressió diària al carrer.

URL curta

<http://indirecte.cat/10441>

Tots sabem la història a Catalunya (per posar un exemple clar) dels maquis (lluitadors antifranquistes), que van ser tractats pels mitjans de comunicació afins al règim espanyol d'assassins, violents, delinqüents i lladregots, entre d'altres coses. En aquest cas, les autoritats espanyoles van actuar donant carta blanca a la gent del seu sistema, amb la qual cosa es van produir greus abusos com tortures, violacions, morts, etc.

Els maquis van passar fins ben entrada la democràcia espanyola com a persones no grates, amb tots els mals qualificatius que se'ls pogués posar, fins que es va poder parlar amb una mica de llibertat del franquisme i explicar la lluita valerosa d'aquesta gent. De fet encara ara perdura el refrany popular "els maquis que els mati Déu i sinó..., perquè els hi posava!"

Doncs amb la lluita contra d'independentisme durant la democràcia espanyola ha passat alguna cosa semblant, però amb una sofisticació més gran per part de l'aparell repressiu espanyol. Que, cal reconèixer-ho, els ha funcionat a la perfecció.

Abans de posar com a exemple l'actuació de la justícia espanyola en dos casos semblats de baralles polítiques amb morts pel mig, però de signe contrari i en el mateix període, explicaré una mica com es va organitzar aquesta repressió a Catalunya.

A principis dels anys 80 d'independentisme combatiu a Catalunya rebrota amb força amb l'aparició de TERRA LLIURE i MDT (MOVIMENT DE DEFENSA DE LA TERRA), que, amb constants manifestacions, van posar de relleu les injustícies judicials espanyoles i la violència policial constant, tant al carrer com a comissaria. De fet, aquesta pràctica era tan escandalosa i continuada que fins i tot sortí reflectida en tots els informes d'Amnistia Internacional durant tota la dècada dels anys 80. També cal destacar la condemna per part del Tribunal Europeu dels Drets Humans d'Estrasburg a l'estat espanyol per tortures a diversos independentistes catalans.

No n'hi havia prou amb aquesta repressió cap al moviment independentista, ja que cada cop s'anava propagant sobretot entre el jovent i col·lectius organitzats dels instituts, i les manifestacions cada cop eren més nombroses.

Ja essent Governador Civil a Barcelona el socialista català (per anomenar-lo d'alguna manera) FERRAN CARDENAL, "I DE MANERA CASUAL" apareixien, a mitjan anys 80, les anomenades BRIGADAS BLANQUIAZULES que, al voltant del club de futbol de l'Espanyol, van anar aglutinant la majoria dels grups de joves feixistes de Catalunya, que es podria dir que estaven formats per dos tipus de grups socials: el més estès i amb una ideologia més clara, que bàsicament estava format per fills de famílies benestants de Barcelona i fills de jutges i policies; i un altre, menys polititzat però més agressiu i actiu, que estava format bàsicament per fills de reconeguts membres ultradretans de tota la vida i gent de barris de la perifèria del Barcelonès. Aquests, un cop van perdre el suposat suport indirecte d'alguns membres d'institucions, van acabar formant el conegut grup terrorista d'ultradreta "MILÍCIA CATALANA", alguns dels membres de les quals van acabar condemnats per col·locació d'artefactes. Encara que, a nivell judicial i penitenciari, no van ser tractats com a terroristes.

Aquests grups començaren a actuar i a cometre continuament agressions a independentistes, així com a d'altres minories socials amb la complicitat indirecta de la policia nacional i companyia. Això, que no es pot demostrar documentalment, de moment tots els que vam viure aquella època ho sabíem. Primer perquè en feien bandera ells mateixos i ho verifica el fet que en les poques detencions que van patir aquests grups ultradretans, mai no es va parlar de cap maltractament ni físic ni psicològic. A part de les vinculacions familiars conegudes per tothom. Era tot el contrari a la part independentista, que era tot un clam, amb contínues manifestacions i declaracions contra les tortures i abusos policials.

Més de dues dècades de repressió d'aquest estil podrien donar per a molt, però anirem al cas d'en Guillem Agulló i a la repressió judicial, ja que en tenim molta documentació, i ha estat la més descarada. Perquè no es pugui dir que són opinions, sinó fets. Posarem dos casos que van passar a la mateixa època, però de signe oposat, per tal de veure com va actuar la justícia i la premsa espanyola depenent de l'orientació política dels dos grups:

1991: Un grup de 5 aficionats del Barça relacionats amb els Boixos Nois són detinguts per una baralla a Barcelona. (Cal destacar que aquest grup d'aficionats fa anys va ser el primer i és el principal grup que planta cara a les constants agressions organitzades d'aquests grups feixistes i s'hi enfronta obertament. La qual cosa fa que molts independentistes entrin a formar part activa d'aquest grup a finals dels anys 80).

Les conseqüències, en resum, van ser: un skinhead d'origen francès i membre del Front Nacional de Le Pen mort i un altre skinhead de Barcelona ferit. Van ser detingudes cinc persones, algunes de les quals van ser torturades a comissaria i després totes sense excepció varen ser empresonades. Només es va posar en llibertat l'únic menor després d'un llarg període de temps d'estar empresonat. Van ser condemnades tots 5 joves a la mateixa pena, fos quin fos el grau d'implicació en la baralla. La pena va ser la màxima permesa a Espanya, 30 anys, menys el menor, que va ser de 17 anys (les penes poden ser considerades com si fossin etarres de primera categoria). La repercussió i el seguiment mediàtic va ser constant en tot el procés, acamissant-se amb els acusats.

Un dels jutges de l'audiència de Barcelona va arribar a reconèixer a familiars dels detinguts que va ser pressionat directament pel Govern Civil de Barcelona perquè fes ingressar a tots els detinguts a la presó i més tard, quan va arribar la sentència definitiva de Madrid doblant les penes, reconegué que no hi podia fer res, "que era cosa de Madrid".

Mencionar que, entre els dos casos que comparem, al 1992 es va produir la famosa Operació Garzón en la qual, sota la supervisió del súper jutge espanyol Garzón, es van infligir tota classe de tortures i advercions a alguns detinguts.

1993: Un grup de 5 espanyolistes skinheads són detinguts per la mort de Guillem Agulló. Immediatament són posats en llibertat, excepte l'autor material, el qual fou l'únic condemnat perquè era l'autor directe de la mort. Sols serà condemnat a 14 anys. Els altres acusats foren absolts i, dies més tard, alguns participaren en altres agressions a València capital. La repercussió mediàtica va ser molt minsada i normalment relacionada amb els altercats policials que es produïen en les manifestacions de suport a Guillem Agulló.

Cal remarcar que, dies abans dels fets del 1991, les Brigades Blanquiazules van apunyalat a Barcelona un aficionat del Barça disminuït físic al barri de Gràcia, el qual va salvar la vida pels pèls. Ni la premsa espanyola ni la justícia espanyola no digué res ni actuà en cap moment, com era habitual, fins que va ser relacionat amb els fets que ja hem explicat, del 1991. Llavors la justícia actuà, però, com sempre i igual que en el cas de Guillem Agulló, va posar a tots en llibertat menys l'autor material, que fou condemnat a una pena de 18 anys. Entre els detinguts per aquest cas, hi havia un dels caps d'aquest grup, que va ser acusat directament de l'agressió i que, evidentment, va quedar sense cap condemna.

També remarcarem que un any aproximadament havans dels fets del 1991 els mateixos grups espanyolistes van matar a un altre jove independentista a una població de la costa catalana i com era ja habitual un altre cop van ser deixats tots en llibertat, menys el autor material el qual va ser condemnat a una pena mínima.

Cal recordar, ara més que mai i posar sobre la taula amb Guillem Agulló, la Núria Cadenes i els centenars o milers de catalans silenciats i represaliats, inclús torturats, de la "democràcia espanyola", que podríem anar

estirant fins al 2004, data on de manera escandalosa un adolescent de 14 anys, Èric Bertran, va ser acusat de terrorista i traslladat a Madrid per demanar l'etiquetatge en català a alguns supermercats, fets que van ser molt ben explicats a la pel·lícula "FÈNIX 11-23", a l'obra de teatre Èric i l'Exèrcit del Fènix, de Víctor Alexandre, i al llibre del mateix títol, escrit pel mateix Èric Bertran i publicat per Proa.

Cal que també sapiguem que tot això que va passar, amb la complicitat de la majoria de la societat catalana que va girar l'esquena o va callar, o bé es justificava amb arguments absurds com que era una minoria radical, perquè es ficaven en aquestes coses, etc..

Aquesta gent van patir tota classe de injustícies, tortures i de abusos en plena democràcia espanyola, sols van lluitar per mantindre la flama de la justa llibertat nacional encesa, per que algun dia arribes a ser una il·lusió Col·lectiva com estem veien en aquest moments. Cal pensar que en aquella època es deia que sols un 8 o 12% dels catalans érem independentistes i molts menys els que eren activistes actius.

Cal recordar perquè en l'anomenat procés de transició nacional que hem iniciat no es cometin els mateixos errors que va cometre la transició espanyola, que ni els familiars dels defensors de les llibertats no van tenir ni dret a enterrar dignament el seus familiars i cap repressor va pagar pels actes comesos. La transició que ens cal mirar i fer és com a l'Argentina, que va obrir comissions d'investigació per posar a la banqueta d'acusats tots aquells que col·laboraren amb el règim, i dignificar tots aquells que van ser ultratjats pel sistema opressor. Aquí seria bo i de justícia que alguna cosa semblant passés de Companys fins a Èric Bertran. Hi ha milers de catalans silenciosos que volem justícia de veritat i que els col·laboradors i botiflers siguin asseguts i sentenciats per col·laboracionistes amb l'invasor espanyol.

David Ventura Aparicio

Sant hipòlit de voltrega

[Expand](#)

[nextprevious](#)

[Close](#)

[Previous](#)

0/0

[Next](#)